

En Pere sense por

Descripción

Vet aquí que una vegada hi havia un jove anomenat Pere que era conegut a tot el poble per no tenir por de res. Vivia amb la seva família en una petita casa al peu d'una muntanya, i des de petit mostrava una gran valentia i curiositat.

En Pere era alt i fort, amb cabells rossos i uns ulls brillants que reflectien la seva ànima aventurera. No tenia por ni dels animals més ferotges ni de les tempestes més fortes. Sempre estava disposat a explorar boscos, coves i muntanyes, buscant noves aventures.

Un dia, en Pere va sentir parlar d'un castell encantat que es deia que estava ple de tresors, però també de perills. Ningú al poble s'havia atrevit a entrar-hi, per la por a les criatures estranyes i als esperits que, segons la llegenda, habitaven el castell.

En Pere, amb la seva valentia característica, va decidir que aniria al castell per descobrir els seus secrets. Abans de marxar, la seva mare li va donar un mantell per protegir-se del fred i un petit sac ple d'aliments.

El viatge cap al castell no va ser fàcil. En Pere va haver de creuar boscos densos, on va sentir els crits de les criatures nocturnes i va veure ombres misterioses entre els arbres. Però ell no va sentir por. Al contrari, cada nou desafiament el feia sentir més emocionat.

Finalment, en Pere va arribar al castell. Era una construcció imponent, amb altes torres i murs grisos coberts de vinya. La porta del castell estava entreoberta, com si esperés la seva arribada. En Pere va entrar sense dubtar.

Dins del castell, en Pere va trobar-se amb diferents proves. Primer, va haver de creuar una sala on el terra estava ple de serps. Però en Pere va recordar un antic truc que el seu avi li havia ensenyat: caminar amb pas ferm i decidit, sense mostrar por. Les serps es van apartar i el van deixar passar.

Després, en Pere va arribar a una habitació on hi havia un fantasma que plorava. En lloc de fugir espantat, en Pere es va apropar i li va preguntar per què plorava. El fantasma li va explicar que estava trist perquè havia perdut una joia molt preuada. En Pere va prometre ajudar-lo a trobar-la. Després de buscar per tota la sala, en Pere va trobar la joia amagada sota una pedra solta del terra. Quan la va retornar al fantasma, aquest va desaparèixer deixant un somriure agraït, i una porta secreta es va obrir.

Darrere la porta secreta, en Pere va trobar una gran sala il·luminada per torxes. Al centre de la sala hi havia una taula amb un tresor: monedes d'or, joies brillants i objectes valuosos de tota mena. Però el que més va cridar l'atenció d'en Pere va ser una espasa antiga que lluïa com si estigués feta de llum.

Quan en Pere va agafar l'espasa, la sala es va omplir de llum i una veu profunda va ressonar: «Per la teva valentia i bondat, et concedeixo el poder d'aquesta espasa, que et protegirà sempre en els teus viatges.» En Pere va sentir un caliu especial al seu cor, sabent que havia estat premiat per la seva valentia.

Amb el tresor i l'espasa màgica, en Pere va tornar al seu poble, on va ser rebut com un heroi. Va compartir el tresor amb la gent del poble, ajudant a millorar les seves vides. I des d'aquell dia, es va conèixer com a en Pere, el valent aventurer que havia conquerit el castell encantat.

La història d'en Pere sense por ens ensenya que la valentia no només és enfrontar-se als perills, sinó també en l'empatia i la voluntat d'ajudar als altres. En Pere no només va superar els seus propis desafiaments, sinó que també va ajudar als que necessitaven, demostrant que el veritable valor rau en el cor i en les accions nobles. I així acaba la història d'En Patufet, un conte que ens ensenya que no importa la mida, sinó la intel·ligència i el coratge. Patufet va demostrar que fins i tot el més petit pot fer grans coses si té determinació i astúcia.